

## Co by tomu řekli lidi.....

*Jana Ilčíková*

Potkaly jsme se náhodou po patnácti letech. Spolužačky ze střední školy. K vyprávění toho bylo víc než dost. Na posledním srazu jsem nebyla, tak mě zajímalo co kdo dělá, kde žije a tak, znáte to.

„A co Tvůj táta?“ vzpomněla jsem si na sympatického otce mé spolužačky, kterého jsem z dřívějšíka znala.

„Zemřel před rokem,“ odpověděla.

„Promiň, nevěděla jsem“, byla jsem na rozpacích.

Chvilí přemýšlela a potom začala povídat: „Byl hodný, staral se o rodinu, lidi ho měli rádi, uměl je bavit. Ale pak se to změnilo. Začal pít. Všechny nás to sužovalo. Radili jsme se s mamkou a bráchou, jak ho dostat na léčení. Nebylo jiné řešení, byl už závislý.“

„Povedlo se vám to?“ zajímalo mě.

„Víš co je největší problém, když se máš rozhodnout jít léčit do protialkoholní léčebny?“ zeptala se.

Pokrčila jsem rameny.

„Překonat pocity jako: co tomu řeknou lidi...“, usmála se.

„Bydlíme na malém městě, kde se nic neutají. Přemýšleli jsme, jak to udělat, aby se táta ničeho nebál, ani lidských řečí

a šel se léčit. A právě, abychom předešli tomu, že se budou lidi za našimi zády o tom bavit, tak jsme nic netajili. Naopak – všem v okolí jsme to řekli. Že ten problém u nás je, stejně všichni věděli. A tak jsme všem řekli, že z toho chceme tátu dostat, proto se půjde léčit. A táta šel.“

„Jak dlouho tam byl?“ zajímalo mě. „Necelé dva roky. Všichni jsme stáli při něm. Často jsme ho navštěvovali, povzbuzovali, plánovali co všechno podnikneme, až se vrátí... věřili jsme, že to dokáže, a on to dokázal. Dostal se z toho.“

Odmělčela se a já jsem ani nedutala.

„Vrátil se domů, užíval si obyčejného života a na plno věcí se díval jinak. Měl silnou cukrovku a postupně mu museli uřezat obě nohy. Jezdili jsme s ním i na vozíku všude, byl vděčný za každý den... a pak to šlo rychle ke konci. Mamka ho musela nakonec i přebalovat, starala se o něho až do konce.

Je to zvláštní, ale řekl nám, že právě na konci života byl nejvíc šťastný...“

Rozešly jsme se a ve mně ten příběh ještě dlouho dozníval.

Uvědomila jsem si, že je spousta nenápadných, obyčejných lidí, kteří dokážou veliké věci.